

De klop van Roobeeks bloed trilde met zachte slagen in haar hand en ze hoopte maar, dat het nooit eindigen zou.... Met tintelende oogen zag ze den weg af, berekenend, hoe-lang het nog duren zou voor ze kèerden....

Mien nam nu den verderen tocht, het geheele Zuid-eind door, met inspanning van al haar krachten deel aan de uitbundige pret en was vroolijk en tierig, al bonsde alles aan haar van vermoedheid.... De Nutters die ze tegenkwamen, deden hoogelijk verbaasd en Mien weifelde, of ze preutsch moest doen en beschaamd, of dat ze trotsch, met blinkende oogen, hun moest tegenkijken....

Toen ze weer in de Kerkebuurt waren, dicht bij „Het vergulde wapen van Hassel” waren enkel Mien, Roobeek en Fie van Tricht nog over. De anderen hadden een voor een, met een krachtigen handdruk en een dankje aan Roobeek, afscheid genomen.

Ze liepen gearmd het Noord-eind in, Roobeek tusschen Fie en de onderwijzeres. Het had Mien wel eenige overreding gekost voor ze Roobeeks arm durfde aannemen, doch nu liep ze met een besef van geluk, dat wel nimmermeer vergaan kon. Dat hij met Fie ook gearmd liep, kon haar niet deren, want ze voelde haar overwicht aan wijsheid en beschaving, en vooral aan innigheid van begrijpen, sterker dan de bekoring van Fie's jeugd. Ze gunde het Fie graag, met een weeken drang tot goed en meelijdend zijn, en nam zich voor, ook eens tot h  r te praten, als 't gesprek alleen mocht gaan tusschen Roobeek en haar-zelf.... Ze voelde hem nu geheel van zich, de vertrouwelijkheid van den stillen avond en het geluid hunner zachte stappen deed haar geheel wegdroomen in een zoete begeerigheid naar lieven en geliefd worden....

Het was haar nu duidelijk, dat haar leven dorstte naar nog iets anders dan arbeid, en ze drong zich onwillekeurig dicht tegen den onderwijzer aan.

— Vreemd, h  , zei hij plotseling, — dat een mensch ineens weer zoo jong en luidruchtig kan doen.

— Och, meneer Roobeek, u is toch nog jong?.... U kunt nog alles van 't leven verwachten.

— Dat mot u niet zegge! snibde plotse-ling Fie hoog, — meester heb al heel wat achter de reg....

Ze liepen in een pijnlijke stilte, als in een dichte wolk. Eindelijk zei Roobeek:

— Och ja, Fie weet daar iets van.... Ik kon niet alles stil houden en ze zag op mijn kamer het portret van mijn vrouw.... Weet u wel, juffrouw van Hoorn, dat ik me hier in Hassel eigenlijk ben komen begraven....

Mien voelde zich schreiensweek worden. Er brandde een schrik door haar heen, toen hij begon te spreken over zijn vrouw en een stille nijd stak zich in haar vast.... Maar dat hij zich een verlatene gevoelde, een uit het leven gestootene, die zich in Hassel kwam begraven, deed, naast een gevoel van meelij een warme verteederling in haar doorbreken. Zij voelde zich gedreven, om iets voor hem te doen, iets van zachte vrouwelijkheid.... Ze overwoog, met een opwieken van haar heimelijkste gedachten plots in 't volle licht, dat ze misschien iets voor hem zijn kon in zijn leven. Ze voelde er zich diep en wijs genoeg voor, en ook voldoende vrouw om alles mee te leven....

— Kom, meneer Roobeek, beurde ze op, met zacht-gesluierde stem, innerlijk overtuigd dat voor haar een tijd van toewijding en gelukkigheid nu zou aanvangen, — u is toch te jong om voorgoed beu te zijn van 't leven.

Het hinderde haar niet, dat hij niet antwoordde.... Ze voelde zwijgen aan als iets van hooger beteekenis en van warmer gezindheid dan spreken en in haar goed-willende teederheid was ze overtuigd, dat ze dit oogenblik dichter naderden tot de diepten van elkaars innerlijk....

Toen zei Roobeek ineens smartelijk:

— Dat zou u niet zeggen, als u mijn vrouw gekend hadt.

Wel even in haar innigheid bezeerd, zag ze hem toch met een zachten glimlach aan.... Ze schudde haar hoofd.... Zoo jong en